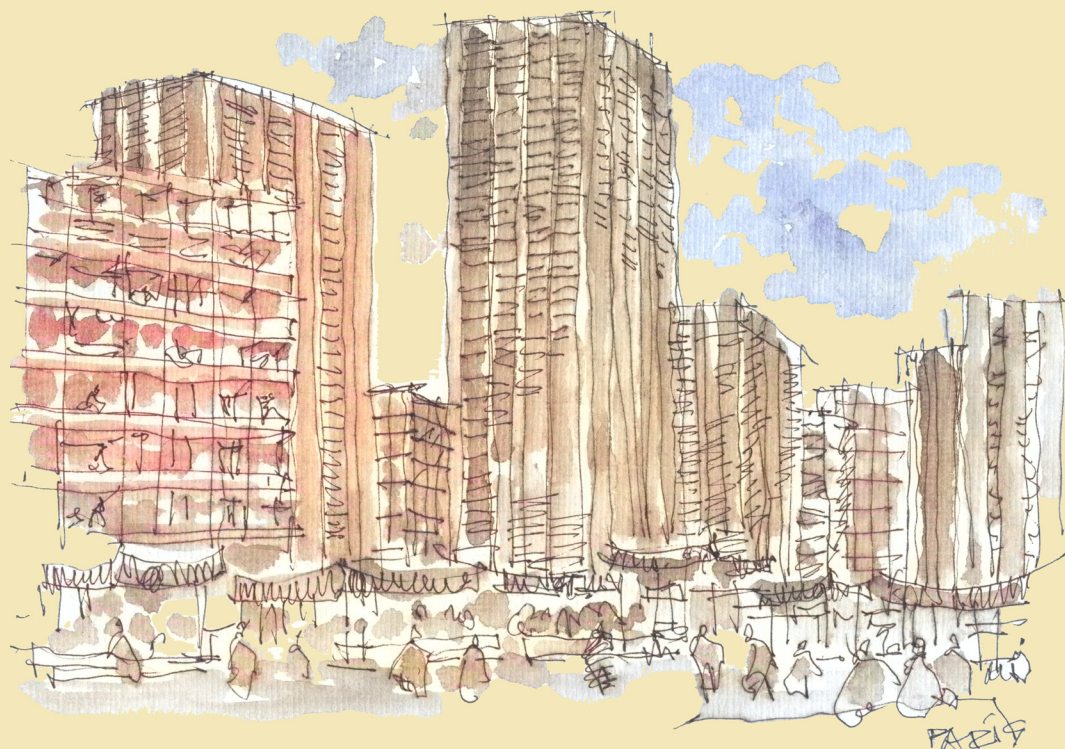

El parc de l'oncle Jordi

Polígons d'habitatges per a la canalla

Vlatko P. Korobar · Roberto Goycoolea · Inês L. Rodrigues · Paz Núñez

El parc de l'oncle Jordi

Polígons d'habitatges per a la canalla

Vlatko P. Korobar · Roberto Goycoolea · Inês L. Rodrigues · Paz Núñez

iscte UNIVERSITY
INSTITUTE
OF LISBON

Aquesta publicació es basa en el treball desenvolupat al projecte internacional de recerca COST Action CA18137 finançat per COST (European Cooperation in Science and Technology).

COST (European Cooperation in Science and Technology) és una agència que finança recerca i xarxes d'innovació. La nostra Action ajuda a connectar les iniciatives de recerca a tota Europa i permet els científics ampliar les seves idees compartint-les amb els seus iguals. Això impulsa la seva recerca, carrera professional i innovació.
www.cost.eu

European
Middle Class
Mass Housing
□ □ □ □ CA18137

 cost
EUROPEAN COOPERATION
IN SCIENCE & TECHNOLOGY

 **Funded by
the European Union**

Com utilitzar **EL LLIBRE**

EL LLIBRE

El llibre explica les aventures d'en Marco, l'Oncle Jordi i els seus veïns, gent que podria viure en qualsevol polígon d'habitatge com es mostra en els dibuixos. A través d'aquests personatges volem proporcionar els joves lectors (i també els seus pares, professors i avis...) una idea del que suposa d'aquest fenomen social urbà, i a l'hora proporcionar una imatge general dels diferents barris repartits per varies ciutats Europees, on molts de nosaltres vivim. I també la nostra canalla.

La intenció de Vlatko i Ines de produir un llibre per nens, com un dels objectius de COST Action (CA18137) va donar lloc a un primer esborrany del conte. Roberto es va oferir a fer-ne les il·lustracions basades en una selecció dels barris analitzats a COST Action, i la Paz va contribuir a la revisió final d'algunes parts del llibre.

Els autors volen expressar el seu agraïment a la Sara de 8 anys, que ha tingut la paciència i determinació per llegir la història i assenyalar els trossos que no reflectien l'actitud i el punt de vista infantil.

El llibre que va començar simplement com una història, poc a poc va anar agafant la forma de història/joc/manual del que ara és - un joc d'aprenentatge per a aquells que els agradaria utilitzar-lo de manera encara millor.

A la columna A, un número es refereix al polígon d'habitatge que s'assembla en aquell que es desenvolupa la història. El joc consisteix en suposar de quin país i ciutat és. Les respostes es troben al final del llibre.

- Sota cada imatge hi ha una llegenda (B), que dona pistes sobre d'on surten les imatges.

- Per aquells que volen conèixer més sobre polígons d'habitatge, cadascun dels dibuixos té el seu propi codi QR (C), que proporciona un enllaç per a més informació sobre el polígon mostrat en el dibuix.

La informació s'ha extret del llibre *European Middle-Class Mass Housing: Past and Present of the Modern Community*, per la qual cosa totes les referències a aquesta publicació estan en anglès.

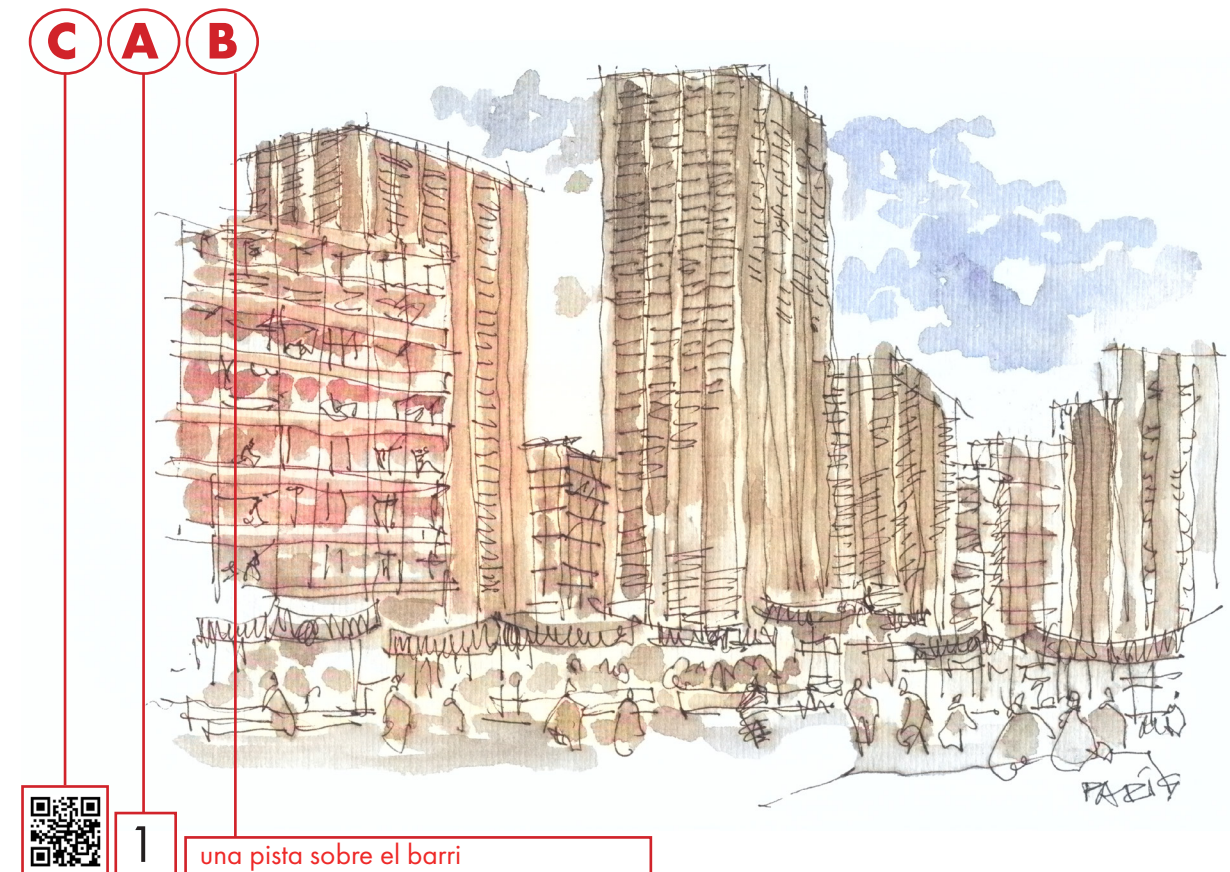
EN ACABAR DE LLEGIR EL LLIBRE

Al final del llibre, trobaràs els mateixos dibuixos, però en aquest cas en blanc i negre.

Per què no els pintes ja sigui a la tauleta o bé imprimint-los, per després donar-los vida amb colors a la teva manera? Podràs fins i tot afegir qualsevol cosa que creguis que fa que el barri sigui més agradable per viure.

De tota manera, al final, trobaràs un enllaç per descarregar una versió impresa del llibre, si és que vols tenir la teva còpia en paper. Pots fer-ho a casa!

Un cop li has donat color (ja sigui de manera digital o manual), si vols pots enviar els dibuixos a mcmh.eu@gmail.com i formar part de COST Action MCMH-EU collection of children's drawings.

ELS POLÍGONS D'HABITATGES

A principis de la segona meitat del segle passat, les ciutats Europees creixien a gran velocitat, rebent un nombre cada vegada més gran de nous residents.

Aquest increment va dur la necessitat de proporcionar-los un nombre suficient d'habitatges.

Aquest problema es solucionava mitjançant la construcció de tot tipus d'edificis de diferents alçades. Quan aquest edificis es situaven a prop d'un dels altres, formaven una comunitat. Aquesta comunitat necessitava no només habitatges, ans botigues, llar d'infants, escoles, parcs infantils i espais verds.

D'aquesta manera, les comunitats esdevingueren petites ciutats semi autònomes dins de les ciutats.

La construcció simultània d'un gran nombre d'edificis d'habitatge, que tractaven de proporcionar allotjament per molta gent, es van anomenar polígons d'habitatge.

No tots aquests conjunts d'habitatges van ser un èxit, o no van arribar a ser llocs desitjables per viure. Amb el temps, alguns van ser enderrocats, donant pas a noves construccions. Tanmateix, el resultat d'uns altres van ser positiu i van integrar-se totalment a la ciutat. Aquestes àrees són testimoni d'una època en la qual es produïen més polígons d'habitatges- edificis amb molts apartaments per acollir una gran quantitat de gent- que residències tradicionals.

És evident, que les necessitats canvien al llarg del temps, i moltes d'aquestes zones s'han millorat i renovat. Aquestes millores sempre resulten més positives quan els actual residents s'inclouen en els processos de renovació, donant que ningú sap millor que ells quines necessitats els i calen.

L'objectiu de la COST Action CA18137 on Middle-Class Mass Housing in Europe, ha estat estudiar com van néixer els polígons d'habitatge que han esdevingut a la actualitat.

Polígons d'habitatges
per a la canalla

El parc de
l'oncle Jordi

El meu nom és Marc. Visc a una part de la ciutat plena de blocs i torres d'habitatge. Vivim el 5è pis d'una de les grans torres.

Fa molt temps, el pis era dels meus avis, però recentment va ser renovat i la façana millorada. En el nostre barri hi ha dos torres més com la nostra. Les torres són exactament iguals que la nostra, però la gent que hi viu no ho són.

Jo vaig a l'escola primària que no està lluny del nostra edifici. Molts dels meus amics de l'escola viuen el mateix edifici que jo. Conec alguns nois i noies de les altres dues torres, que van a la meva escola, però gairebé sempre estic en contacte amb els amics de la nostra torre.

Nosaltres tenim un grup a una xarxa social, i xategem cada dia. No puc realment dir si passo més temps fent deures o xatejant amb els meus amics.

Durant el dia passo molt temps estirat al meu llit amb el meu mòbil o tauleta, i una gran quantitat de llaminadures. Fa poc, he augmentat una mica el pes. Imagino que és per això que em diuen Gordis. Això no m'agrada.

3

Polígon d'habitatge a la segona ciutat més gran d'un país d'Europa Central a la frontera oriental de la Unió Europea. Situada a les vores del riu Vístula, va ser la capital del país fins a la fi del segle XVI.

Ahir l'Ahmed, que viu el segon pis, va rebre un regal del seu cosí. Una pilota "autèntica" de futbol professional. L'Ahmed va proposar que demà després de l'escola anéssim a jugar futbol a un camp proper que molts utilitzem, però del qual ningú se'n ocupa realment.

Quan hi vam arribar, vam quedar sorpresos de quant havia crescut l'herba.

Es feia molt difícil jugar-hi. Per això varem plegar aviat. Quan estàvem a prop de la nostra torre, l'home que vivia a la planta baixa i tenia un jardí davant del seu pis, ens va aturar. Nosaltres li dèiem Uncle Jordi. Era una persona agradable. Vivia amb la seva neboda Sara que anava amb cadira de rodes. Ens va dir que ens havia vist i que ens podia donar un cop de mà amb l'herba. Ell va dir: " Demà és dissabte, no hi ha escola, per tant quedem allà a les 10:00h del matí.

El dia següent, tots estàvem davant de l'edifici a les 10 en punt. L'Uncle Jordi va venir amb la seva tallagespa, ens va mirar i va dir:

Sembla que aneu vestits per anar a un concert. Torneu a casa, i poseu-se roba vella, porteu rasclats si en teniu, perquè jo només en tinc un, i porteu si trobeu guants per protegir-vos les mans. Ah, i porteu també alguna cosa al cap.

5

Polígon d'habitatge a la capital d'un país del sud-est d'Europa, que limita amb el riu Danubi al nord.

Quan varem tornar, quina pinta estrident fèiem – una colla acolorida gairebé a punt de començar “la jardineria”. Ens va dur hores i hores tallar la gespa i posar-la dins grans bosses d’escombreries. La Sara ens va ajudar a moure-les.

El terreny de joc estava apunt pel primer partit de futbol en el nostre veïnat. Necessitàvem un descans després d’aquesta dura feina, per tant vam estar d’acord a jugar el diumenge les 11 del matí. Vam decidir que la Sara jugués també amb nosaltres, i l’Oncle Jordi va prometre que seria el primer espectador.

6

Polígon d’habitatge a la segona ciutat més gran del país, situada a la costa est de la península de Jutlàndia. És una de les ciutats més antigues d’Escandinàvia.

Fins i tot abans de les 11 del matí del diumenge estàvem tots davant de l'edifici, preparats i esperant. Vam jugar cinc contra cinc. Vam assenyalar les portaries amb grans pedres, això va dur a grans discussions sobre si el gol havia entrat o la pilota havia anat massa alta. Per calmar les coses, l'Oncle Jordi es va oferir voluntari a ser l'àrbitre. El meu equip va perdre. No va ser gaire important, estàvem contents d'haver jugat el nostre partit de futbol al barri. És sorprenent com petites coses, com ara tallar l'herba, poden representar una gran diferència.

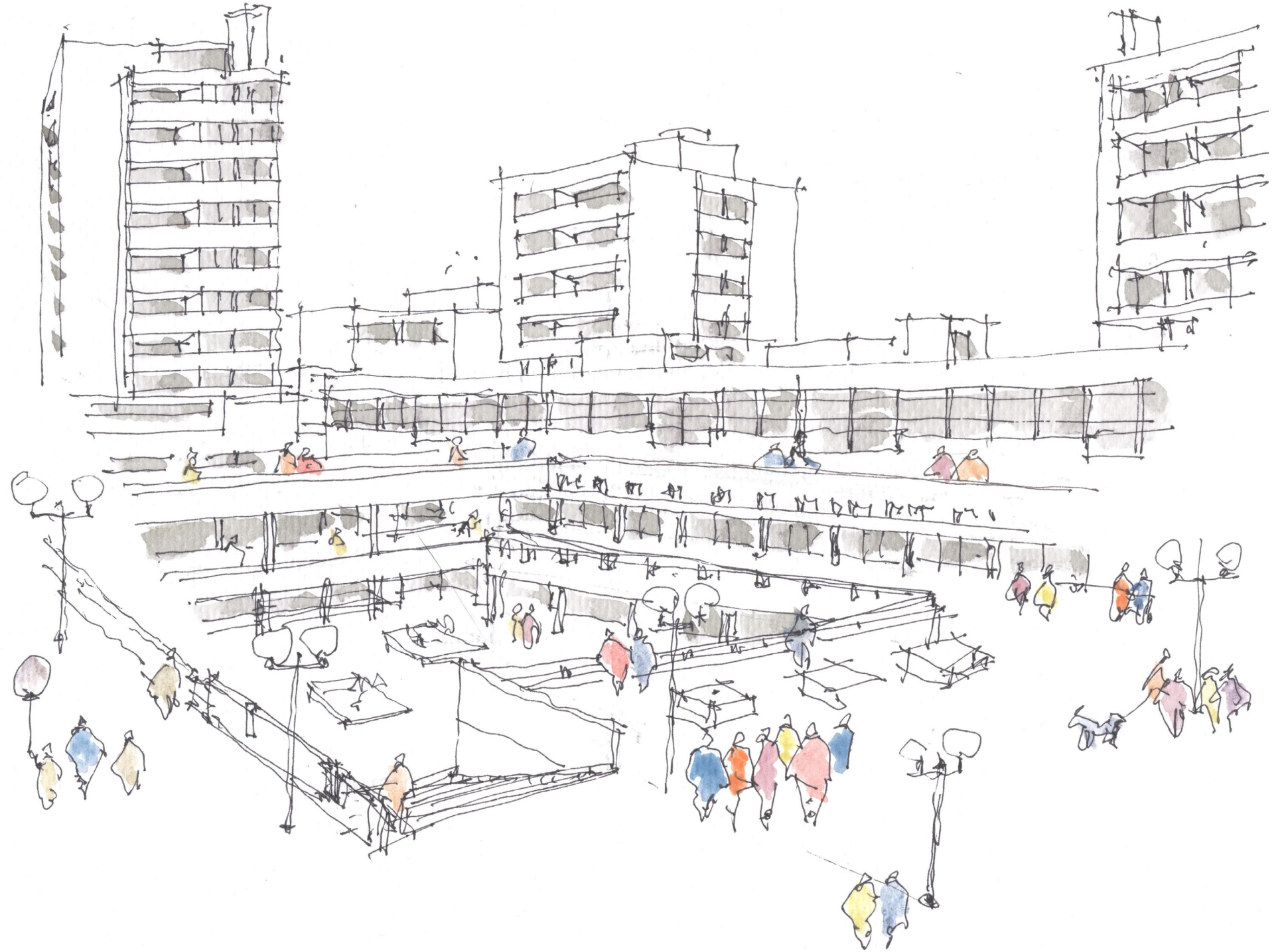
Mentre jugàvem, vam veure uns nens dels altres dos edificis apropar-se al terreny de joc per veure com jugàvem. Dos d'ells eren de la meva escola i fins i tot no sabien que érem veïns. Tan bon punt el partit es va acabar, un d'ells va desaparèixer un moment i va tornar amb la seva pilota.

Quan varem marxar, ells van començar a jugar i els vam sentir a discutir pel mateix tema: gol o no gol. L'Oncle Jordi va dir que hauríem de pensar com resoldre el tema del gol, donat que barallar-se sobre això pot malmetre la nostra amistat. Tenia raó, així que tots vam decidir que teníem que buscar d'alguna manera els diners per poder comprar dues porteries.

Al Centre Comercial, mentre menjàvem un gelat, vam decidir que hauríem de recollir diners per comprar les porteries.

Varem contribuir de les nostres guardioles i els nostres pares també van ajudar. En un no res, recol·lectàrem els diners. Teníem suficient per comprar tot el que ens calia per muntar nosaltres les porteries.

Un dels nostres veïns, en Claus, que té un taller de reparació al barri, ens va donar un cop de mà. Ell va fer la major part de la feina, però el vam ajudar a pintar les porteries, a col·locar les xarxes i altres detalls.

Quan s'estava acabant l'any escolar, vam decidir organitzar un torneig final invitant els partits dels nostres pares. Li vam demanar a l'Oncle Jordi que fos el nostre convidat d'honor. Va acceptar encantat la invitació. Assegut a la seva cadira de jardí, ens va convidar a prendre amb ell un refresc.

Tenia que dir-nos una cosa.
Ell va dir: “ mireu el què heu
aconseguit amb una acció tan
senzilla.

Heu canviat el nostre barri.
Això no hauria d'acabar aquí.
Hauríeu de fer més. “ Li vam
preguntar: Què més podem
fer? “Bé, va dir, això és cosa
vostra, així que, comenceu a
pensar-hi!”

El darrer dia de curs, tots els
que érem usuaris habituals del
terreny de joc ens trobarem
per tal de començar a
organitzar el torneig.

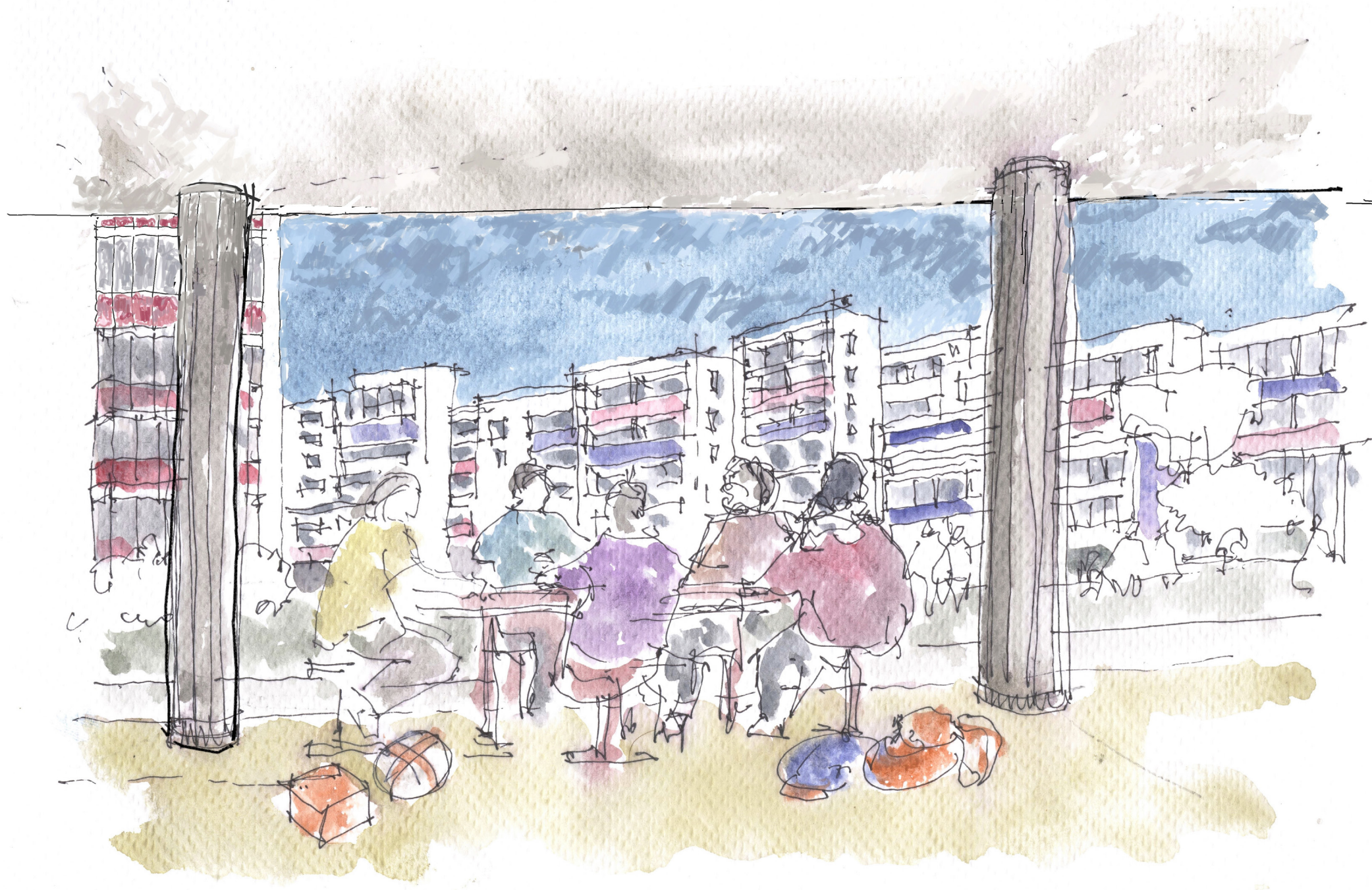

La primera cosa que se'ns va acudir va ser fer uns cartells i convidar tots els residents a venir a un pícnic de futbol. Vam posar els cartells a l'entrada de l'escola. Llavors en Joan de l'altra torre va suggerir que el camp de futbol l'anomenéssim l'Oncle Jordi,

d'aquesta manera tindrà un nom el lloc: el pati de l'Oncle Jordi. Tots vam estar d'acord a fer un gran cartell i desvelar-lo al principi del torneig, sense dir-li abans. Havia de ser una sorpresa.

Les paraules de l'Oncle Jordi dient que hauríem de fer més estaven constantment a les nostres ments.

Sota el porxo de l'edifici de Ahmed, varem començar a proposar què seria millor fer a continuació, però res semblava prou bo. Llavors, de sobte, la Sara va tenir una idea brillant. Va dir que tot i que havíem tingut bons suggeriments, realment no sabíem que calia al nostre barri. Havíem de preguntar per tal de descobrir-ho.

El pícnic de futbol era el moment adient per recollir de cop totes les diferents opinions. Així que vam decidir fer una enquesta amb una sola pregunta: Què faria que el nostre barri fos un lloc millor?

Va arribar el gran dia. Era diumenge. No sabíem el què podria passar, però va resultar molt millor del que podríem haver somiat. Van participar tots els veïns, famílies senceres que portaven cadires i taules de pícnic per totes les seves begudes i aperitius.

Semblava com si tots haguessin estat esperant una raó per reunir-se. Vam repartir l'enquesta d'una sola pregunta i els vam demanar d'escriure tantes coses com poguessin pensar i posar les respostes dins la caixa que havíem portat.

L'Oncle Jordi va aparèixer amb la seva cadira de jardí, vestit com si fos per a un esdeveniment especial. Estava realment commogut quan vam mostrar el cartell amb el seu nom. Alguns del veïns el van conèixer per primer cop, però tots volien xerrar amb ell i apreciaven el que havia fet per tots nosaltres.

Llavors, el torneig va començar. Els noms dels equips corresponien als diferents color dels balcons, que era la única cosa que distingia els edificis idèntics. Nosaltres érem els Blaus. Els altres dos equips eren els Vermells i els Verds. En el primer partit vam jugar contra els Vermells. Vam guanyar 3-2. Després vam jugar contra els Verds i vam perdre 3-2. Al darrer partit es decidia el campió del torneig. Els Vermells van jugar contra els Verds i van guanyar 3-2.

Per tant, no vam tenir cap guanyador. Tots teníem la mateixa puntuació. Això no ens preocupava gens ni mica. Vam gaudir dels partits, i tots els veïns presents també s'ho van passar bé. El pícnic de futbol va continuar un cop acabats els partits. Un dels pares va fer una foto del nostre equip amb l'Oncle Jordi.

El dia següent, ens vam reunir per tal d'obrir la caixa amb les respostes a la nostra pregunta. Ens va sorprendre com de plena estava. Encara vam estar més sorpresos amb les respostes. Hi havia tantes propostes diferents que mai se'ns haurien passat pel cap. Aquestes són només algunes de les propostes:

- Reparar l'antiga coberta construïda per les activitats comunitàries.
- Fer que el torneig sigui un esdeveniment tradicional no solament per als nens, sinó també pels pares.
- Pintar de nou les baranes davant dels edificis.
- Construir horts urbans a molts dels espais existents entre els edificis.
- Mantenir net el nostre barri i afegir més papereres.
- Instal·lar una nova cistella de bàsquet amb taulell a la pista que ha estat inutilitzada durant molts anys.
- Fer un cobert per les bicicletes davant de cada edifici.
- Renovar les rampes existents per a cotxets i cadires de rodes.

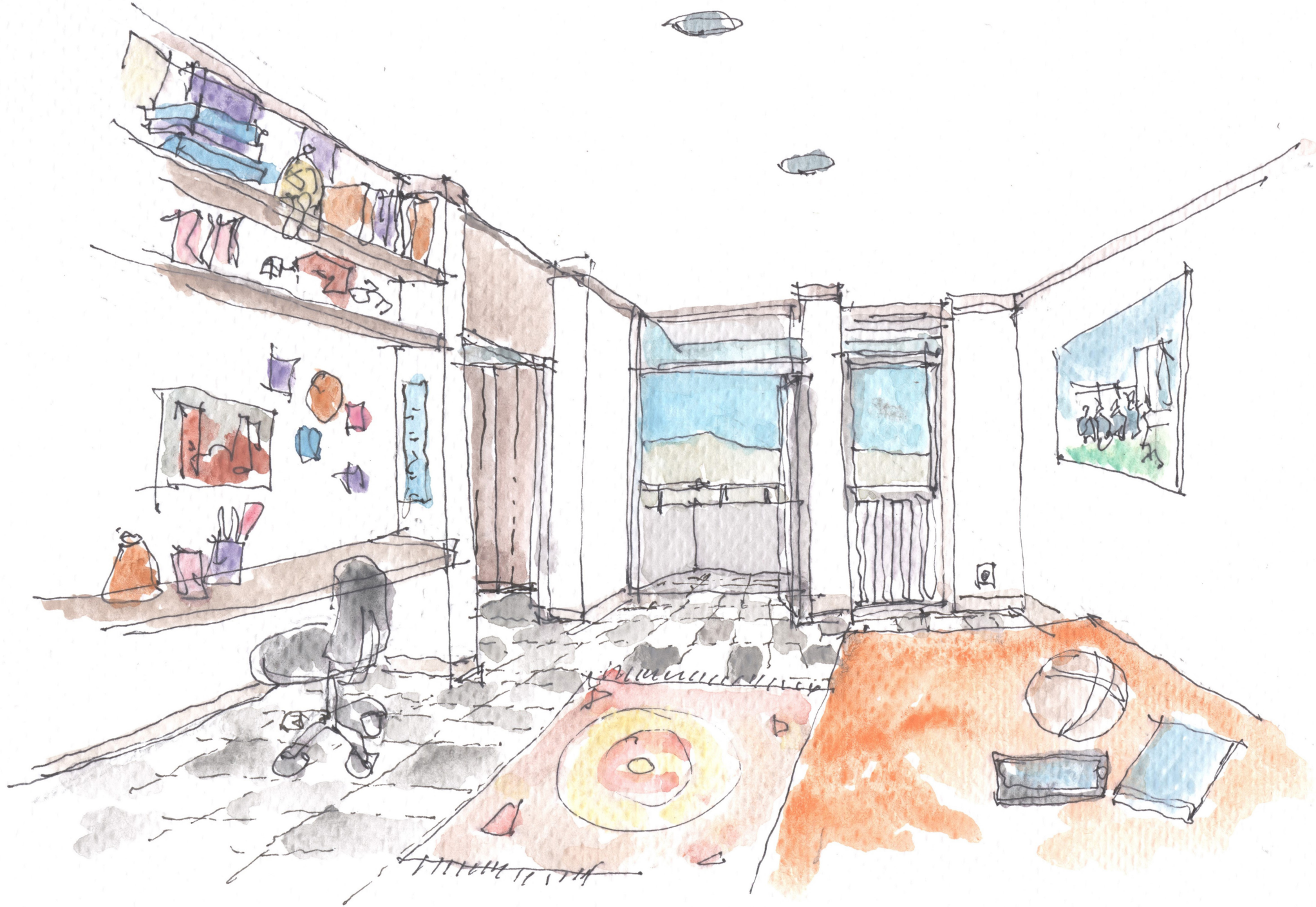
La llista continua encara oberta a nous suggeriments .

Mentrestant, hem començat a plantar un hort urbà.

Tots els que van jugar al nostre equip vam rebre una còpia de la foto amb l'Oncle Jordi. Jo la tinc a la paret del costat del meu llit. Encara se'm pot trobar al llit, amb el mòbil a la mà xerrant amb els meus amics, però les nostres converses ara són molt diferents. Comentem quin és el següent pas a fer a la nostra agenda, del que està previst a la llista curta que vam fer basada en l'enquesta. No em malentengueu, també parlem d'altres coses!

Molt sovint, penso en l'Ahmed i el seu futbol, que és el que va engegar tot. Nosaltres som molt diferents, i ara molt millors veïns. Sovint, només calen petites coses per fer grans canvis. L'Oncle Jordi i nosaltres, residents de l'edifici "Blau", amb l'ajuda de tots els altres en som prova.

I sabeu què? Ja no em diuen mai més Gordis.

DIBUIXOS PER PINTAR

Pots pintar-los a la teva tauleta o
imprimir-los per pintar amb llapis,
bolígrafs, aquarel·les...

Si tu vols formar part de
MCMH team, envia'ns una
copia per email:

mcmh.eu@gmail.com

Diverteix-te!

GRÈCIA

Tessalònica

© dibuix de R. Goycoolea

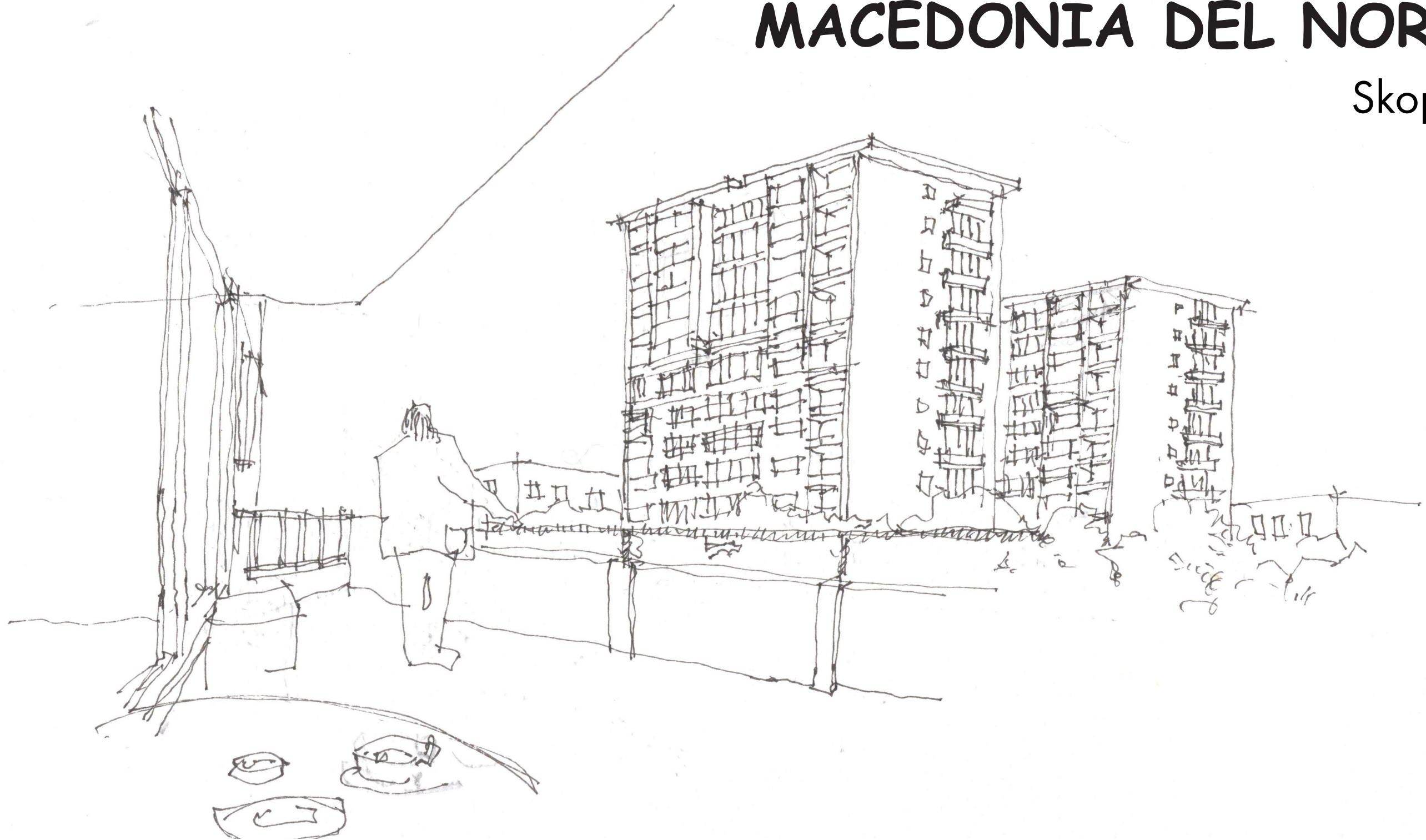
1 | Colorat per:

| Ciutat (país):

| Data:

MACEDÒNIA DEL NORD

Skopje

© dibuix de R. Goycoolea

POLÒNIA

Cracòvia

© dibuix de R. Goycoolea

BÈLGICA

Anvers

© dibuix de R. Goycoolea

BULGÀRIA

Sofia

© dibuix de R. Goycoolea

5 | Colorat per:

| Ciutat (país):

| Data:

DINAMARCA

Aarhus

© dibuix de R. Goycoolea

SÈRBIA

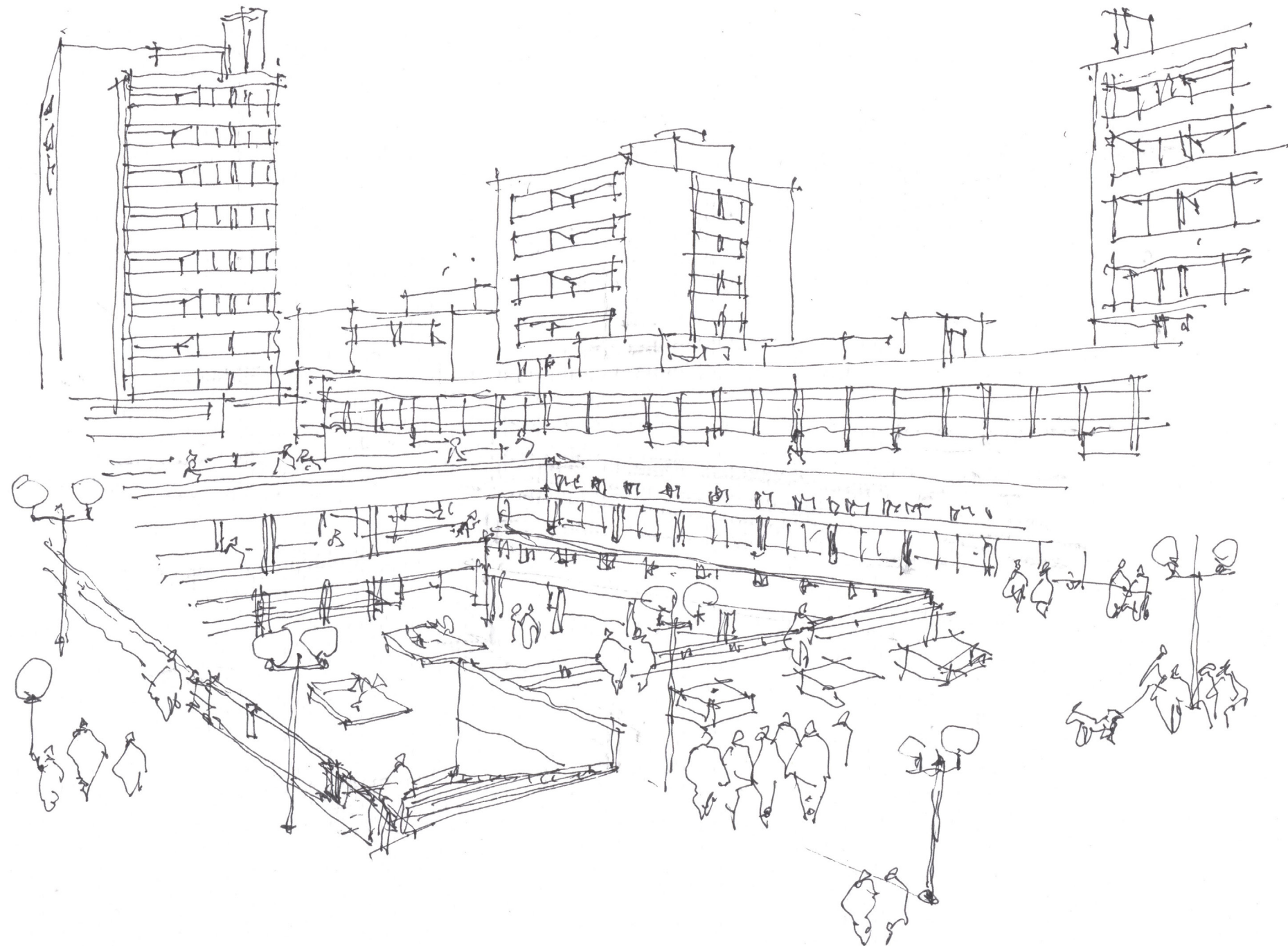
Bor

© dibuix de R. Goycoolea

ALEMANYA

Frankfurt

© dibuix de R. Goycoolea

ESPANYA

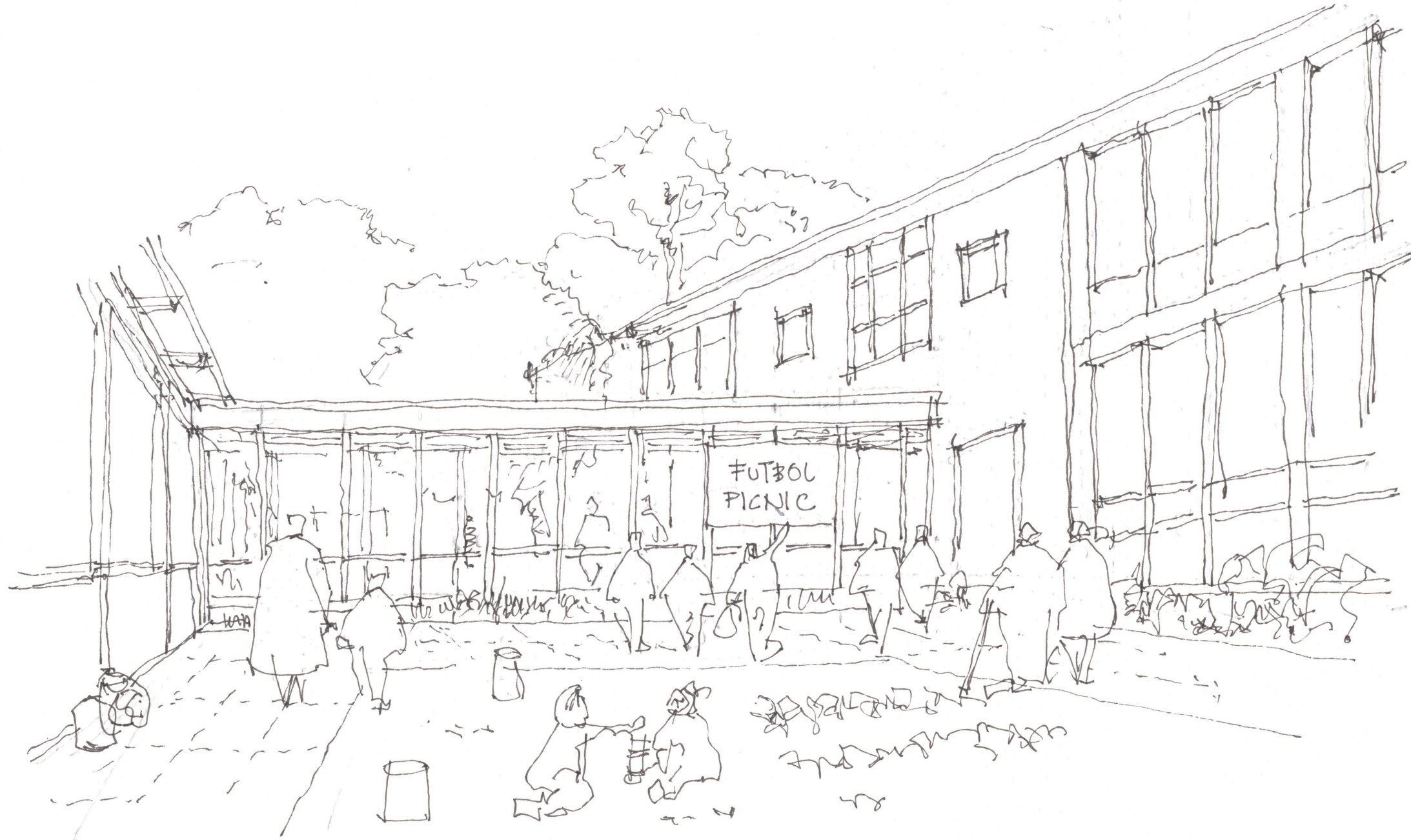
Madrid

© dibuix de R. Goycoolea

PAÏSOS BAIXOS

Amsterdam

© dibuix de R. Goycoolea

ÀUSTRIA

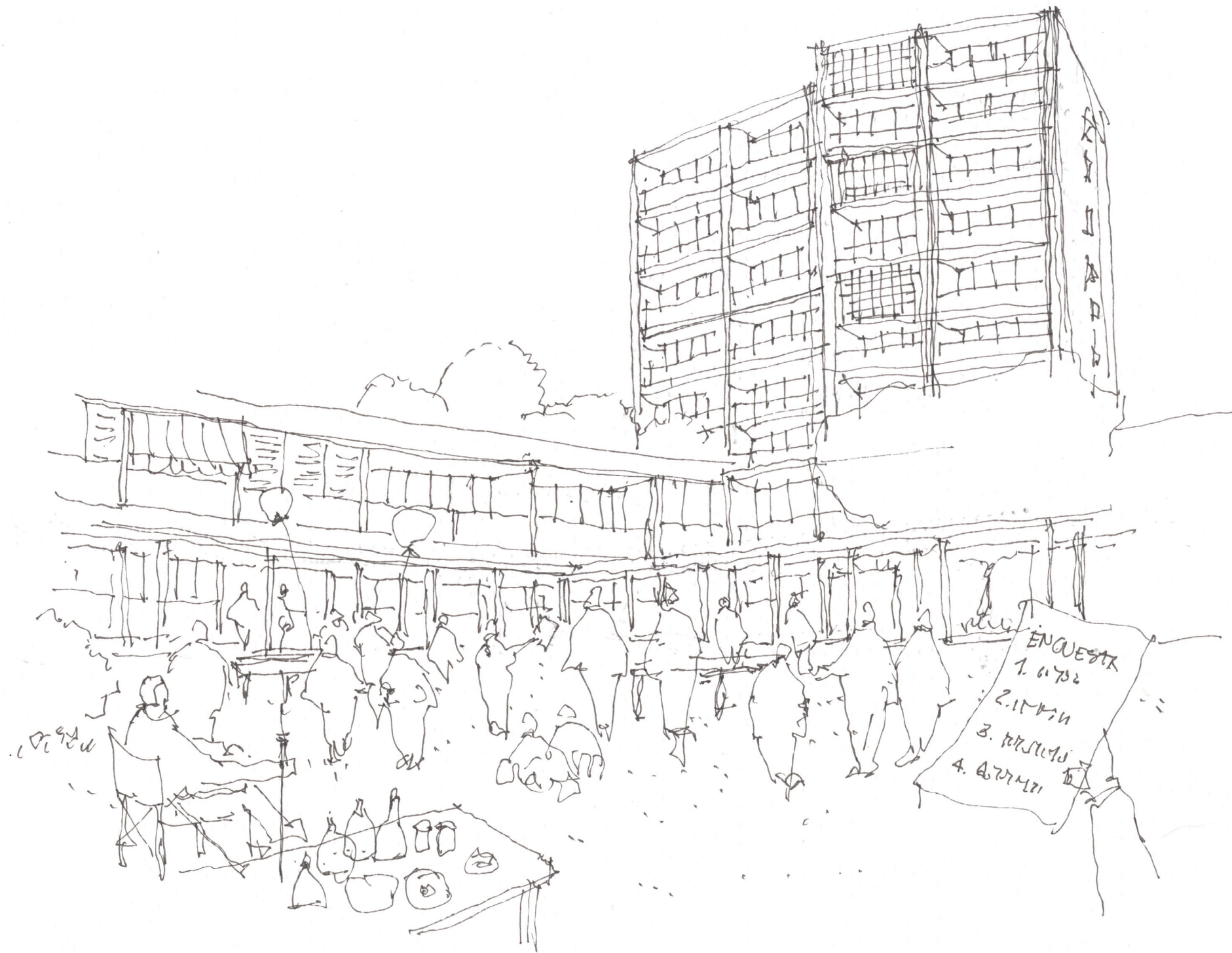
Graz

© dibuix de R. Goycoolea

PORTUGAL

Lisboa

© dibuix de R. Goycoolea

ISRAEL

Tel Aviv

© dibuix de R. Goycoolea

TURQUIA

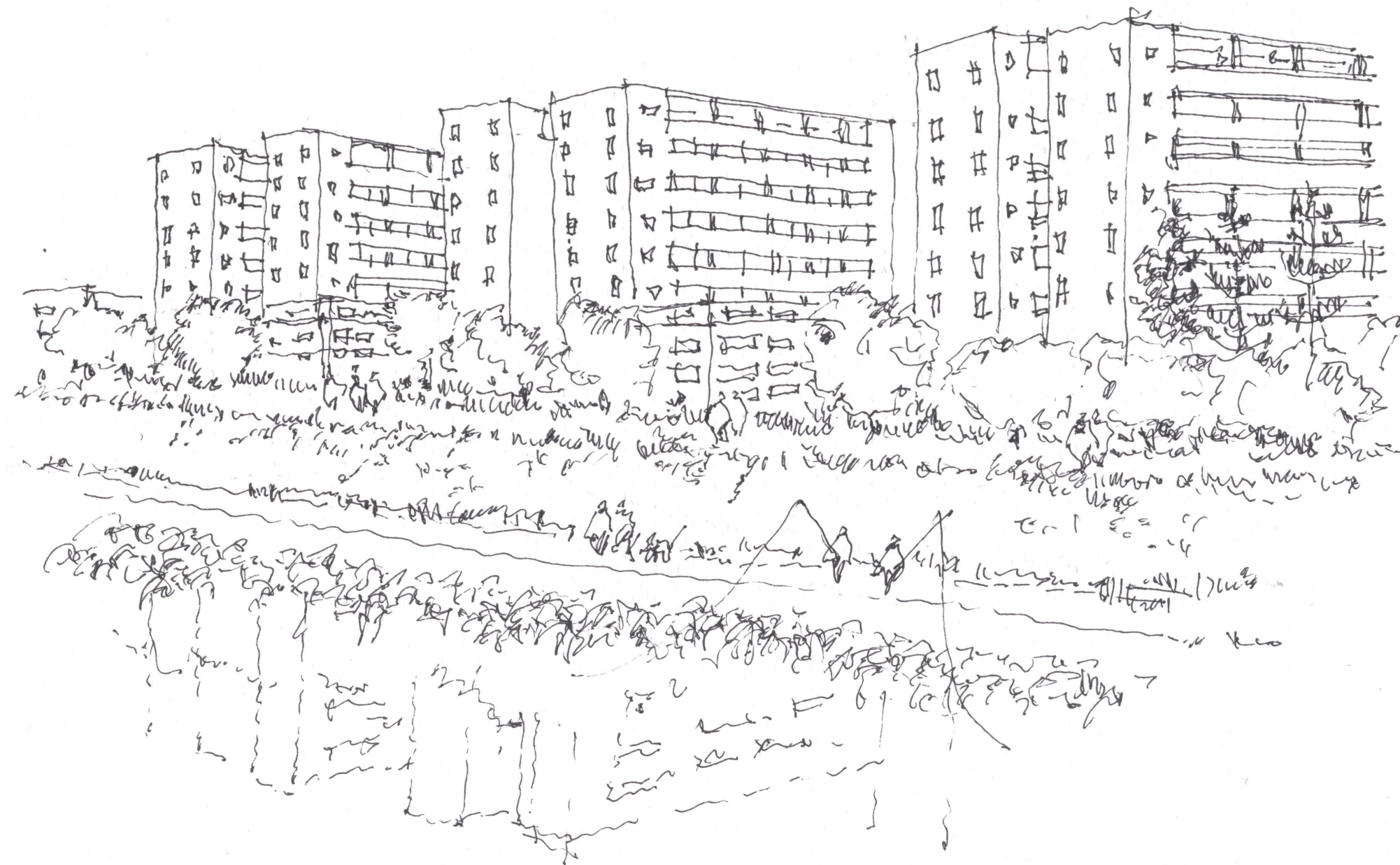
Ankara

© dibuix de R. Goycoolea

ROMANIA

Târgu-Mureș

© dibuix de R. Goycoolea

PER IMPRIMIR EL LLIBRE

Si vols el llibre amb paper, pots imprimir-lo descarregant el fitxer següent:

[Enllaç](#)

ISBN: 978-989-781-924-7

Concepte: Inês L. Rodrigues i Roberto Goycoolea
Text original i traducció en anglès: Vlatko P. Korobar

Dibuixos: Roberto Goycoolea

Presentació: Inês L. Rodrigues and Paz Núñez

Traducció i correcció: Carla València i Teresa Rovira

Copyright ©2024 per ISCTE-IUL

Segueix-nos a:

European
Middle Class
Mass Housing
□ □ □ □ CA18137

Aquest llibre o qualsevol part no pot ser reproduïda ni utilitzada de cap manera sense permís exprés per escrit de l'editor excepte per ser utilitzat en breus citacions en una ressenya del llibre.

Els membres de COST Action CA18137 que voldrien traduir el llibre en la seva llengua maternal poden fer-ho sense permís previ amb al condició que la versió traduïda s'actualitzi a la web de CA18137 i no es faci servir de cap altra manera.

Aquest llibre ha estat publicat com a part de CA18137 European Middle-Class Mass Housing [MCMH-EU] amb el suport de COST Association.

Es basa en la recerca produïda pels membres del Grup de Treball 1 dins del marc CA 18137 Action, que va ser publicada al llibre "European Middle-Class Mass Housing: Past and Present of the Modern Community".

